

цитѣ; още отъ дѣтинство ни сж втълпили, че това е единъ страшно лютъ звѣрь. Трѣбва да се запознаемъ съ него! Не бойте се, вълцитѣ нѣма да ни изядатъ.

Вълкътъ прѣди всичко е умникъ и твърдѣ много обича себе си. Той прѣкрасно познава човѣка и се рѣшава да го нападне само въ рѣдки, изключителни случаи. Денѣ той никога не се приближава до човѣка, защото много се бои отъ него. Само силниятъ, мжчителенъ гладъ, какъвто вълкътъ изпитва зимно врѣме, помрачава ума му и той, освирѣпѣлъ, напада нощѣ на самотенъ пѣтникъ. Палнете клечка кибритъ, ако имате, и вълкътъ ще изчезне въ нощния мракъ. А, ако въ зимна нощъ ви срѣщне гладна глутница — бѣдата е неминуема и само щастлива случайность може да ви спаси.

Но да се върнемъ при нашитѣ вълци и да прослѣдимъ какво тѣ правятъ нощемъ около селото. Слѣдитѣ сж много — петъ, шесть, седемъ вълка; това е цѣло сѣмейство — половинъ дузина вълчета съ майка си. Изглежда, че още рано снощи сж дошли къмъ селото. Тѣй е: слѣдитѣ сж наредени отъ полето право къмъ онова мѣсто при харманитѣ, гдѣ то прѣди два дни, имаше хвърлена една умрѣла свиня. Очевидно е, че вълцитѣ сж вече закусвали сланинка, а прѣзъ деня тукъ гълтаха селскитѣ кучета; защото сж останали само нѣколко кокали отъ главата на свинята. Вълцитѣ дойдоха снощи на мръкване; тѣ знаяха вече, че отъ свинята не е останало нищо; но тѣ имаха на умъ другъ планъ. Старата вълчица заобиколи отъ страна и се настани до завоя на улицата, а младитѣ вълчета отидоха направо къмъ свинскитѣ кости. Но смѣтката на старицата не излѣзе вѣрна: нито едно селско куче по това врѣме не бѣше останало при кокалитѣ.